

Der bor to Gaardmænd ved Siden af hinanden, hos hver af dem staar der en stor Læntehund, og er der en lille skattefri Hund; den ene af Gaardmændene benytter sin Læntehund til at hjælpe Malkepigen med at trække Mælkevognen frem og tilbage fra Marken eller til Meieriet. Dersom nu denne Hund ikke maa betragtes som Læntehund, kommer han til at være Stat af begge sine Hunde, ikke blot af den store, men ogsaa af den lille, medens den anden Gaardmand, som lader Hunden staa læntet og ikke benytter den, er fuldstændig fri. Han har sin lille Hund fri, og den anden, der staar i Lænte, bliver ikke bestattet. Jeg kan ikke se Andet, end at det Naturligste vilde være, at saavel den ene som den anden Hund af de her nævnte bleve betragtede som Læntehunde. Det ærede 9de kongevalgte Medlem (F. Danneffjold-Samsøe) talte som om dette Vædringsforslag vilde give Ret til at benytte Hunde som Træddyr, men det er jo ikke Tilfældet. Dersom denne Ret ikke er til Stede i Forveien, staves der ikke herved nogen Ret. Dette Vædringsforslag berører slet ikke dette Spørgsmaal: Har man denne Ret til at benytte Hundene som Træddyr, eller har man den ikke? Naar det ærede Medlem dernæst talte om det farlige, der var i, at en Malkepige kom fjørende med sin Mælkevogn og havde en Hund spændt for den, idet der derved kunde afstedkommes Ulempe for Kjørende og Ridende paa Veiene, saa tror jeg rigtig nok, at dette er for Intet at regne mod andre og meget større Farer, man kan være udsat for paa Veiene. Det er ikke saa sjældent, at vi se en 20—30 Bicyklyttere komme den ene efter den anden paa Landeveien, og jeg har flere Gange set Heste løbe løbsk og gaa i Grøften, naar de kom farende. Det er uregtelig meget farligere, men jeg nævner ikke dette for at udtale mig imod den smukke Sport. Jeg anfører det kun som Noget, der kan veie op mod det Andet, og som Noget, man ikke bør tage det saa nøie med. Følge hele min Betragtning vil jeg altsaa ikke kunne Andet end hyderligere anbefale Thinget at vedtage dette Vædringsforslag, saa meget mere som den ærede Minister jo i Grunden ikke har modsat sig det.

Justitsministeren (Nellemann):
Jeg skal blot gjøre en Bemærkning angaaende

Forstaaelsen af § 4 og dens Forhold til Vædringsforslaget under Nr. 6. Det er jo klart, at Vædringsforslaget under Nr. 6, som skal indsettes i § 5, alene angaar Hunde paa Landet, og har forjaabidit ikke Noget med § 4 at bestille, som alene angaar Hunde i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne. Hvad angaar Forstaaelsen af § 4, vil jeg bemærke, at den Regel, der er indsat i § 4, er egentlig nærmest indsat for at forhindre den Omgaaelse af Loven, som kunde ligge deri, at naar Husetts Herre i Virkeligheden holder en lille Hund, og derimod et Medlem af Husstanden en stor Hund, kunde man, naar der er Tale om at betale Hundeskat, vende Forholdet om og f. Ex. sige: Den store Hund er Husetts Herres, den lille Hund den Andens. Bestemmelsen er saaledes at forstås, at naar f. Ex. Begge holde en lille Hund, saa skal i Kjøbstæderne, for at blive ved dem, Husetts Eier betale 8 Kr. for sin lille Hund, og Medlemmet af Husstanden 16 Kr. for sin lille Hund; men naar den Ene holder en lille Hund, og den Anden en stor, er det Mening, at den Betaling, som skal erlægges af Medlemmet af Husstanden, altid skal beregnes, som om det er ham, der har den store Hund, for at man saaledes kan undgaa den Omgaaelse af Loven, som jeg har antydet. Dette vil føre til, at han kommer til at betale 32 Kr., thi han skal betale det Dobbelte af, hvad en stor Hund koster paa Stedet, og det er i Kjøbstæderne 16 Kr. Saaledes maa den forstås, og saaledes tror jeg ogsaa, den er ment. — Striden om Vædringsforslaget under Nr. 8 skal jeg ikke blande mig videre i, jeg anser det ikke for at være Spørgsmaal af større Betydning. — Men jeg tror fremdeles ligesom før, at Vedtagelsen af Vædringsforslaget under Nr. 7 vil lægge Loven alvorlige Hindringer i Veien. Man maa altid, naar der tilfaldt skal blive en Ende paa Sagen, naar man se se at faae Thingene til at enes om Noget, til en vis Grad respektere de Forudsætninger, der ere komne stærkt frem under Forhandlingerne, og det er i saadanne Tilfælde altid mindre klogt i sidste Dieblit at faae nye Spørgsmaal ind, og i Særdeleshed Spørgsmaal, som stride mod den Tendens, der har gjort sig gjældende i det ene eller det andet Thing med Hensyn til visse Spørgsmaal. Jeg er derfor ikke i Tvivl om, at i det andet Thing vil netop denne Tanke møde